

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **BLESK Servis s.r.o.**, se sídlem J. Mařánka 1163, Milevsko, zast. Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 A 49/2021-43,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2021, č. j. 6 A 49/2021-43, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla odmítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalované, který měl spočívat v: I. neprovedení opravy evidence o pohledávkách/přeplatku na pojistném a penále žalobkyně, II. nevystavení potvrzení o výši nedoplatků k 30. 6. 2017 a III. nevyplacení přeplatku pojistného a penále. Žalobkyně rozporovala výši evidovaných nedoplatků, konkrétně v částce 2 610 Kč za zdravotní pojištění zaměstnance E. S. za období 1. 3. 2016 – 31. 5. 2016, neboť se jednalo o zaměstnance, jemuž byl přiznán invalidní důchod vyplácený Slovenskou republikou. Dle žalobkyně tak byly splněny podmínky pro odpočet pojistného ve smyslu § 3 odst. 7 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění“).

[2] Dne 9. 2. 2021 žalobkyně požádala žalovanou o opravu evidence o pohledávkách/přeplatku, přičemž zároveň žádala o vydání potvrzení o výši nedoplatků ke dni 30. 6. 2017 (po provedení opravy). Žalovaná reagovala dopisem ze dne 5. 3. 2021, jímž

sdělila žalobkyni, že neshledala důvody pro opravu evidence a přiložila vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ke dni 30. 6. 2017. Následně dne 18. 3. 2021 žalobkyně požádala o vyplacení přeplatku na pojistném ve výši 2 610 Kč a penále z této částky. V dopisu ze dne 18. 3. 2021 žalobkyně mimo vrácení přeplatku požádala rovněž o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jímž by žalovaná deklaratorně určila výši nedoplatků žalobkyně ke dni 30. 6. 2017. Dopisem ze dne 5. 5. 2021 žalovaná sdělila žalobkyni, že trvá na svém stanovisku, že nejsou dány důvody pro provedení opravy evidence. Dne 4. 5. 2021 požádala žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, neboť o jejích předchozích žádostech nebylo dosud rozhodnuto.

[3] Z postoupeného spisu žalované dále vyplývá, že usnesením ze dne 20. 5. 2021 rozhodčí orgán žalované jako příslušný nadřízený správní orgán rozhodl, že pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti ze dne 9. 2. 2021 a 18. 3. 2021 stanoví lhůtu do 15. 6. 2021. Rozhodčí orgán tuto žádost posoudil jako žádost o vydání rozhodnutí, a to ve věci výše nedoplatků podle § 142 odst. 1 správního řádu a ve věci vrácení přeplatku podle § 14 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Žalovaná následně tato dvě řízení spojila a dne 8. 6. 2021 rozhodla tak, že ke dni 30. 6. 2017 existoval u žalobkyně nedoplatek na dlužném pojistném ve výši 284 794 Kč a na penále ve výši 99 870 Kč a zároveň, že žádost plátce o vrácení přeplatku se zamítá, neboť žádný takový přeplatek ke dni 30. 6. 2017 neexistoval. Odvolání žalobkyně podané proti tomuto rozhodnutí rozhodčí orgán žalované zamítl rozhodnutím ze dne 22. 7. 2021.

[4] V **žalobě** na ochranu před nezákonným zásahem podané dne 5. 5. 2021 (tedy jeden den po podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a před vydáním usnesení rozhodčího orgánu ze dne 20. 5. 2021), žalobkyně tvrdila, že žalovaná se dopustila nezákonného zásahu tím, že nevyhověla jejím žádostem o opravu evidence (I) a o vydání potvrzení o výši nedoplatků (II) ze dne 9. 2. 2021 a žádosti o vyplacení přeplatku (III) ze dne 18. 3. 2021. Žalobkyně namítala, že pro účely § 3 odst. 7 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění je třeba za osobu, které byl přiznán invalidní důchod, považovat i osobu, která pobírá invalidní důchod přiznaný podle tehdejších předpisů Československé socialistické republiky v roce 1985, přestože je vyplácený Slovenskou republikou. Žalobkyně připomněla, že nezákonným zásahem může být v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS i neučinění nějakého jiného úkonu než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně považovala tvrzené zásahy za trvající ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, č. N 94/89 SbNU 387.

[5] Dle názoru žalobkyně musí evidence vedená žalovanou vycházet z platné právní úpravy, zejména zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, evidovat správnou výši pojistného (stanovenou ze správné výše vyměřovacího základu) a naproti ní plátcem odvedené platby. Provedení opravy evidence a následně vydání správného potvrzení o výši nedoplatků je pro žalobkyni velmi významné vzhledem k dalším probíhajícím správním řízením; v této souvislosti odkazuje na věc řešenou před městským soudem pod sp. zn. 8 Ad 16/2018 a následně Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 Ads 201/2019. Z tohoto důvodu žalobkyně navrhla, aby městský soud přikázal žalované: provést opravu

pokračování

své evidence o pohledávkách/přeplatku na pojistném a penále tak, aby tato evidence nezahrnovala nedoplatek pojistného u zaměstnance E. S. za období 1. 3. 2016 – 31. 5. 2016; po provedení opravy vystavit žalobkyni potvrzení o výši nedoplatků na pojistném a penále k 30. 6. 2017 a vyplatit (vrátit) žalobkyni přeplatek na pojistném ve výši 2 610 Kč a souvisejícím penále. Pro případ, že by zásahy v mezidobí skončily, domáhala se žalobkyně určení toho, že šlo o zásahy nezákonné.

[6] **Městský soud** s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90, č. 1541/2008 Sb. NSS, a ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, č. 720/2005 Sb. NSS, upozornil, že podle § 82 a § 85 s. ř. s. je možné domáhat se ochrany před nezákonným zásahem pouze tehdy, pokud není možná ochrana jinými právními prostředky. V případě tvrzeného zásahu spočívajícího v neprovedení opravy evidence a nevydání potvrzení bylo dle městského soudu namíste vydání rozhodnutí dle správního řádu, jež bylo následně dne 8. 6. 2021 vydáno a proti němuž podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutí o odvolání v této věci pak představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které je ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné. Nevrácení přeplatku je pak podle městského soudu pouze možným důsledkem rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021. Vzhledem k tomu, že je možné domáhat se ochrany žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., městský soud žalobu odmítl.

[7] V **kasační stížnosti** žalobkyně (stěžovatelka) namítá, že městský soud plně ztotožnil tvrzený nezákonný zásah s nečinností žalované ve věci (ne)vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu (jež bylo následně vydáno). Zásah napadený žalobou však nespočíval v nevydání tohoto rozhodnutí, ale v I. neprovedení opravy evidence o pohledávkách/přeplatku (o čemž se žalovaná opakovaně vyjádřila v tom smyslu, že v této věci není povinna vydat rozhodnutí), II. nevystavení potvrzení o výši nedoplatků k 30. 6. 2017 a III. nevyplacení přeplatku pojistného ve výši 2 610 Kč a penále. Stěžovatelka uznává, že tyto zásahy souvisejí s vydaným rozhodnutím ze dne 8. 6. 2021, které je samostatně přezkoumatelné, ovšem ona se domáhala ochrany před konkrétními zásahy, jež nejsou rozhodnutími. Městský soud zároveň opomněl, že stěžovatelka se domáhala rovněž určení, že zásah byl nezákonný (§ 85 s. ř. s., věta za středníkem).

[8] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaná zcela ztotožňuje s napadeným usnesením městského soudu a poznamenává, že kasační námitky uvedené stěžovatelkou nelze podřadit pod žádný z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň poukazuje na to, že vzhledem k odmítnutí žaloby procesním usnesením nelze uvádět námitky směřující do merita věci (přesto se však v obsáhlém bodě 7 vyjádření věnuje okolnostem vzniku nedoplatku za zaměstnance E. S. a obhajuje svůj právní názor v této věci). Žalovaná se rovněž ohrazuje proti tvrzení, že se rozhodla vydat rozhodnutí až po podání správní žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, neboť její rozhodčí orgán rozhodl o stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí ještě před tím, než se dozvěděla o podání žaloby. Žalovaná v této souvislosti upozorňuje, že žaloba byla podána v průběhu správního řízení, v němž se stěžovatelkou řádně komunikovala, a to v době, kdy ještě neuplynula lhůta pro vydání rozhodnutí (byť prodloužená rozhodčím orgánem). Podle žalované stěžovatelka fakticky brojí proti tomu, že výše nedoplatků zjištěná ve správním řízení neodpovídá jejím představám.

[9] Žalovaná připomíná, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu subsidiární jak ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí

podle § 65 a násl. s. ř. s., tak ve vztahu k žalobě na ochranu před nečinností podle § 79 a násl. s. ř. s. Žalovaná dále velmi obsáhle popisuje průběh kontroly stěžovatelky jakožto plátce zdravotního pojištění v roce 2017 a zdůrazňuje, že výše pojistného je dána zákonem a plátce je povinen si ji sám vypočítat, přičemž zákon stanoví i důsledky prodlení s hrazením pojistného. Není tedy třeba, aby byly částky předepsány formou výkazu nedoplatků, neboť tento je pouze exekučním titulem pro účely vymáhání neuhrazeného pojistného.

[10] Závěrem žalovaná upozorňuje, že stěžovatelka se dozvěděla o nesrovnalostech v placení pojistného u pana E. S. již v průběhu kontroly v červnu 2017 (nejpozději dne 21. 6. 2017, kdy převzala závěrečný protokol ze dne 20. 6. 2017), neuplatnila žádné námitky. Žalovaná je toho názoru, že jí nelze dávat k tíži nečinnost stěžovatelky po dobu téměř čtyř let. Podle žalované tak zároveň nebyla dodržena lhůta pro podání žaloby dle § 84 odst. 1 s. ř. s. (žalovaná v této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2004, č. j. 4 Afs 22/2003-96, a ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010-293, č. 2386/2011 Sb. NSS).

[11] V **replíce** na vyjádření žalované stěžovatelka rekapituluje důvody obsažené již v kasační stížnosti a dále rozvádí svou argumentaci, podle níž již samotné vedení chybné evidence může představovat nezákonný zásah (Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 1 As 151/2014-23, odkazuje na nálezy Ústavního soudu, který za možný nezákonný zásah považuje i evidenci daňového nedoplatku). Stěžovatelka argumentuje, že evidence žalované by měla odpovídat platné právní úpravě, žalovaná tedy měla žádosti o opravu *ex officio* vyhovět a pokud tak neučinila, lze její postup napadnout žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 234/2014-43, č. 3290/2015 Sb. NSS). K údajné předčasnosti žaloby (jejímu podání před vyřízením podnětu na opatření proti nečinnosti) stěžovatelka opětovně upozorňuje na odlišnost předmětu žaloby od (ne)vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu. Závěrem stěžovatelka v reakci na vyjádření žalované opakuje svou žalobní argumentaci ohledně toho, zda se na pana E. S. měl či neměl vztahovat § 3 odst. 7 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění. S ohledem na předmět soudního přezkumu v nyní projednávané věci nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné tuto obsáhlou část repliky rekapitulovat.

[12] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných kasačních námitek, zkoumal rovněž, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); dospěl k závěru, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné.

[13] V prvé řadě je nutno připomenout, jaký je v projednávané věci předmět řízení. Městský soud se nezabýval věcí meritorně, ale žalobu na ochranu před nezákonným zásahem napadeným usnesením odmítl. V kasační stížnosti stěžovatelka napadá podle ní nesprávné ztotožnění předmětu žaloby s paralelním řízením před žalovanou, žalovaná se však ve svém vyjádření obsáhle zabývala velkým množstvím nesouvisející problematiky (kromě věcného posouzení nároku na důchod pana E. S., o němž sama uznává, že je irelevantní, rovněž časovou sousledností správního a soudního řízení, neexistencí správního rozhodnutí stanovujícího dlužné pojistné, historií kontrol plateb pojistného v roce 2017 či otázkou, zda by byla dodržena subjektivní lhůta pro podání žaloby

pokračování

v případě, kdy by žaloba byla přípustná). Stěžovatelka ve své replice převážně rozváděla důvody již formulované v kasační stížnosti, ovšem zareagovala i na některá irelevantní tvrzení žalované (především v otázce důchodu pana E. S.). Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že v tomto řízení se může zabývat pouze posouzením otázky, zda městský soud (ne)pochybil, pokud žalobu odmítl, aniž by se jí zabýval in meritum. Předmětem řízení před kasačním soudem tedy není meritorní posouzení věci.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Podle § 82 s. ř. s. *„[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen ‚zásah‘) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“*

[16] Podle § 85 s. ř. s. *„[ž]aloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“*

[17] Pod pojem „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. může spadat velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou dle právního řádu oprávněny. Jde o úkony neformální, pro něž mohou (ale nemusí) být stanovena podrobnější pravidla, tedy obecně veškeré úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou pro své adresáty závazné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54). V usnesení č. j. 7 Aps 3/2008-98, ze dne 16. 11. 2010, odkazovaném stěžovatelkou v žalobě, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyložil, že věcný rozsah všech tří základních typů žalob dle s. ř. s. je nutno v pochybnostech vykládat tak, aby pokud možno každý úkon veřejné správy vůči jednotlivci zasahující do jeho práv a povinností byl podroben účinné soudní kontrole. Z toho vyplývá, že žalobou proti nezákonnému zásahu se lze bránit i v případě nečinnosti správních orgánů, jejímž důsledkem není vydání rozhodnutí. Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. však má subsidiární povahu jak vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu odkazovaný městským soudem č. j. 2 Aps 3/2004-42), tak vůči žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Aps 1/2011-101, taktéž odkazovaný městským soudem v napadeném usnesení).

[18] Městský soud v projednávané věci dovodil, že nebyla dodržena subsidiarita žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, neboť ve věci již bylo (byť po podání žaloby) vydáno rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021, proti němuž (resp. proti následnému rozhodnutí o odvolání) je možné brojit prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatelka tvrdí, že městský soud nesprávně ztotožnil požadavek na provedení opravy evidence s požadavkem na vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, který stěžovatelka uplatňovala paralelně cestou opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu ověřil, že stěžovatelka pod bodem I žaloby požadovala, aby městský soud žalované přikázal *„provést opravu své evidence o pohledávkách/přeplatku na pojistném a penále“*. Již z tohoto textu je zřejmé, že nešlo o požadavek na vydání jakéhokoli rozhodnutí, jako tomu bylo v případě tvrzené nečinnosti žalované, jež vyústila ve vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu.

[19] Nejvyšší správní soud judikoval, že zásah mohou představovat i záznamy a údaje vedené v určité veřejnoprávní evidenci, např. v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Aps 5/2010-81, kde zásah představovalo evidování stěžovatele v registru EUROCANET (neformální síti pro výměnu informací týkajících se potenciálních daňových podvodů mezi členskými státy EU) či v rozsudku č. j. 1 As 151/2014-23, kde zásah spočíval ve stavu evidence řidičů, uvádějící k osobě stěžovatele údaje o přestupcích jím spáchaných. Lze poznamenat, že institut zásahu dle § 82 s. ř. s. je obdobný institutu tzv. jiného zásahu ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51). Za účelem výkladu pojmu zásah lze tedy použít i judikaturu Ústavního soudu, který shledal jako zásah např. evidenci daňového nedoplatku na osobním daňovém účtu stěžovatele (nález ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 599/02, č. N 175/35 SBNU 343).

[20] Nepřípustnost bodu II žaloby, tedy požadavku na vystavení potvrzení o výši nedoplatků ke dni 30. 6. 2017, městský soud dovodil rovněž z rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2021, jímž bylo dle městského soudu rozhodnuto rovněž o vystavení potvrzení o výši nedoplatků na pojistném a penále. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že sestava nazvaná „*Vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění*“ nebyla přímo součástí rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021, ale pouze jeho přílohou. Zároveň je nutno s odkazem na § 26e zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění upozornit, že o potvrzení o stavu závazků týkajících se pojistného se nijak formálně nerozhoduje, toto potvrzení je pojišťovna pouze „*povinna vydat*“. Nelze tedy dovodit, že ochrany proti nevydání tohoto potvrzení je možné se domáhat cestou žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, jak to bez dalšího činí městský soud.

[21] K otázce bodu III žaloby, jenž se týká požadavku na vyplacení (vrácení) přeplatku, se městský soud vyjádřil pouze v tom smyslu, že jde jen o možný důsledek vydání rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2021 obsahuje kromě výroku dle § 142 odst. 1 správního řádu, jímž žalovaná konstatuje výši nedoplatků ke dni 30. 6. 2017, rovněž výrok dle § 14 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, kterým zamítla žádost stěžovatelky o vrácení přeplatku. Nejvyšší správní soud však v této souvislosti upozorňuje, že je nutno rozlišovat mezi vrácením přeplatku ve smyslu § 14 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, o němž se vydává rozhodnutí, a vyplacením přeplatku, tedy faktickým úkonem spočívajícím v uskutečnění převodu peněžních prostředků. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne č. j. 2 Afs 234/2014-43, odkazovaného stěžovatelkou v replice, vyplývá, že faktické nevyplacení finančních prostředků, na něž měl stěžovatel nárok, je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Stěžovatelka v projednávané věci sice požadavek „*vyplatit*“ přeplatek doplnila slovem „*vrátit*“ uvedeným v závorce, takže neformulovala svůj petit úplně jednoznačně, ovšem důkazem vyloučením lze dospět k závěru, že se nedomáhala vydání rozhodnutí dle § 14 odst. 2 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění (což požadovala v paralelním řízení před rozhodčím orgánem žalované ve věci nečinnosti), ale faktického vyplacení finančních prostředků; proti tomuto úkonu, resp. neprovedení úkonu je možné brojit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že má-li rozhodnutí o odmítnutí žaloby obstát, musí z odůvodnění vyplývat, že byl vyčerpán celý obsah žaloby. Nepostačí odkázat pouze na to, že stěžovatelka může své námitky uplatnit v rámci žaloby proti rozhodnutí o určení

pokračování

právního vztahu, resp., rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku; je třeba se rovněž zabývat tím, zda uvedená správní rozhodnutí (alespoň) implicitně všechny tři okruhy vznesených námitek vyčerpala, resp. vůbec vyčerpát mohla. To však z odůvodnění napadeného usnesení nelze seznat.

[23] Zrušením usnesení o odmítnutí žaloby zdejší soud nikterak nepředjímá, jakým způsobem by měl městský soud ve věci rozhodnout (jestli skutečně šlo o zásahy nezákonné, či zda žalovaná postupovala plně v souladu s právními předpisy a nebyly dány relevantní důvody k provedení požadovaných úkonů, resp. zda tyto úkony byly již fakticky „provedeny“ v rámci vydaných rozhodnutí), a jestli případně nemůže dojít k odmítnutí žaloby ve věci některého z tvrzených zásahů z jiných důvodů, než je nepřípustnost dle § 85 s. ř. s., která v kontextu nedostačujícího odůvodnění městského soudu v rámci kasačního přezkumu neobstála.

[24] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[25] V novém řízení městský soud též rozhodne dle § 110 odst. 3 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu